

her nogen Tid,« skyndte Fru Bertha sig at forklare. »Han rejste til Ægypten og kommer næppe nogensinde levende derfra. Han var forfærdelig medtaget.«

Jytte tav stille. De var kommen op ad Trappen til Hotellets Strand-Terrasse og gik herfra videre gennem Parken, der løftede sig højtideligt op mod Stjernehimlen med sine Palmer og Cypresser. Kort efter var de hjemme.

Torben vilde ligesom den foregaaende Aften tage Afsked ved Gitterlaagen men fulgte dog med til Foden af Loggiatrappen, idet han bestemt ventede, at Jytte vilde finde et Paaskud for at kunne følge ham tilbage gennem Haven. Det skete imidlertid ikke. Hun saae igen paa ham med et besynderlig hjælpeløst Udtryk, gav ham et fortroligt, et næsten knugende Haandtryk men slap ikke Moderens Arm.

»Vi ses vel igen imorgen?« sagde Fru Bertha. »De veed, De er altid velkommen.«

Moder og Datter gik sammen ind i Stuen, og mens Fru Bertha tændte Lampen, stod Jytte ved det aabne Vindu og hørte paa Musikken, der lød derop nede fra Hotellet. Dernede sad nu Hr. v. Auen og de andre Sorgløse, tænkte hun, og hun var ikke langt fra at ønske sig derned for at blive sit Mismod kvit. — Men ogsaa til den unge Mohn fløj hendes hvileløse Tanker. Det rørte hende alligevel nu, at han havde gjort Alvor af at sende hende denne